

[Niels Helveg Petersen]

dette har formuleringer, som vi ikke fra dansk side kan støtte.

Det er med sådanne udgangspunkter, vi vurderer den såkaldte Londonrapport. Denne rapport forholder vi os stærkt kritiske over for. Jeg opfatter ikke Londonrapporten som et brud i formel forstand på den hidtidige udvikling. Der er heller intet i Londonrapporten, der i formel forstand nødvendiggør nye beslutninger, og som altså betyder øget afgivelse af suverænitet – i den henseende er jeg enig i det, hr. Steen Folke sagde – men jeg synes, Londonrapporten er udtryk for en udvikling, sprogbrug og begyndende praksis, som man fra dansk side må advare imod. Jeg synes ikke, man skal slå dette hen. Jeg synes ikke, det er en skindebat at kritisere Londonrapporten. Tværtimod mener jeg, det er afgørende vigtigt at gøre det på vigtige punkter.

Det gælder for det første, hvor det drejer sig om, at formandskabet skal assisteres af embedsmænd tilhørende det forudgående og det efterfølgende formandskab. Jeg vil gerne spørge, om det betyder, at f. eks. danske embedsmænd, der stilles til rådighed fra et tidligere formandskab, er uden for den danske udenrigsministers instruktionsbeføjelser. Der står, det er under lederskab af formandskabet. Betyder det, at udenrigsministeren er afskåret fra at instruere de pågældende embedsmænd til at indtage bestemte holdninger, og at de pågældende skal modtage deres instrukser fra formandskabet? Der er her en uklarhed i formuleringerne, som jeg synes udenrigsministeren skulle hjælpe os af med. Er der tale om, at de pågældende stadig væk er underkastet instruktionsbeføjelse, eller er der ikke?

Der er andre forhold i Londonrapporten, som efter vor opfattelse er kritisable. Vi mener, det er nødvendigt og et skridt i den forkerte retning, at Kommissionen i stedet for at få lov til nu får ret til at overvære møderne. Vi mener, at der er en fare forbundet med formuleringerne om at lytte til Parlamentets vedtagelser. Det er meget godt at lytte til Parlamentets vedtagelser, men når Parlamentet foretager vedtagelser, som ligger helt uden for traktaten, f. eks. diskuterer sikkerhedspolitik i den snævrere forstand: forsvarsproblemerne, fælles våbenproduktion, europæiske atomvåben, så skal man ikke alene ikke lytte til Parlamentet, men så er det

faktisk uden for forudsætningerne for samarbejdet at gøre det. Det synspunkt vil jeg i hvert fald meget gerne have bragt med ind i debatten.

Vi mener, det er et beklageligt tegn på for ringe agtpågivenhed over for forudsætningerne i hvert fald for den danske folkeafstemning, at Londondokumentet er blevet formuleret, som det er. Vi mener, vi burde have været uden formuleringerne i Londonrapporten af den type, som er nævnt, og jeg kan meddele, at det radikale venstre bl. a. på baggrund heraf, og fordi der nu bliver fornyet debat om europæisk union, og fordi vi på den baggrund mener det rigtig, at dette folketing udtaler sig om europæisk union, kan stemme for det fremsatte dagsordensforslag.

Inge Krogh (KrF):

Jeg synes, det er et godt initiativ, at vi får denne drøftelse i dag om forholdene i EF, og jeg siger udenrigsministeren tak for redegørelsen, som er svar på forespørgslen.

Første del af forespørgslen omfatter det udenrigspolitiske samarbejde i EF. Der har været et udenrigspolitisk samarbejde hele tiden, og retningslinjerne ligger i Davignonrapporten fra 1970 og Københavnsrapporten fra 1973. Der har været regelmæssige møder udenrigsministrene imellem, og det samarbejde har vist sig at have haft stigende betydning. EF-landene er demokratiske stater med frie valg til parlamenterne. Dette giver et stort ansvar over for mange andre lande i verden, og det, at man står sammen, betyder, at man står stærkt i diskussioner med stormagterne, såvel over for Sovjetunionen som over for USA.

Der er tilstræbt en fælles holdning, men det hindrer ikke, at de enkelte stater har deres mening; der er langtfra altid enighed. De ting, hvor der gennem den senere tid har været enighed, er fordømmelsen af besættelsen af Afghanistan og som noget meget vigtigt en kamp for styrkelse af menneskerettighederne, sådan som det kom frem bl. a. ved Madridmødet. Endvidere har EF-samarbejdet haft betydning ved krisen i Polen. Desuden er der fælles udtalelser om forholdene i Mellemøsten, hvor man går ind for Israels ret til at eksistere inden for sikre grænser. Efter min mening står man dog ikke tilstrækkelig